

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1792/2547

พนักงานอัยการจังหวัดลำพูนโจทก์ นายอนันต์ อินทะเหล็กจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 23, พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 19, พ.ร.บ.การสาธารณสุข มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 37, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 56, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 61, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก มาตรา 61

ย่อ / หลักกฎหมาย

ระยะเวลาเกิดเหตุและสถานที่เกิดเหตุในความผิดข้อหาดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดตามฟ้องคดีนี้ที่โจทก์ฟ้องจำเลยในข้อหา บุกรุกและทำให้เสียทรัพย์ โดยจำเลยบุกรุกเข้าไปในที่ดินของผู้เสียหาย และนำขยะไปทิ้งในที่ดินดังกล่าวตรงกัน อีกทั้งการกระทำของจำเลยในทั้งสองคดีเป็นครั้งเดียวกัน แม้ฐานความผิดจะต่างกัน ก็เป็นความผิดกรรมเดียว เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในการกระทำความผิดข้อหาดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจนศาลพิพากษาลงโทษปรับและคดีถึงที่สุดไปแล้ว สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้อีก แม้จะไม่อ้างบทลงโทษตาม พ.ร.บ.การสาธารณสุข ก็เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90, 358, 362, 365 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358, 365 (3) การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานบุกรุก ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน เห็นควรเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในข้อกฎหมายว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำหรือไม่ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในคดีอาญามาหมายเลขแดงที่ 1385/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องจำเลยข้อหาดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย โดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยจำเลยรับขนขยะจากจังหวัดเชียงใหม่ไปทิ้งที่เขตตำบลเหมืองง่า อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้อง คดีถึงที่สุด ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยในข้อหา บุกรุกและทำให้เสียทรัพย์โดยจำเลยบุกรุกเข้าไปในที่ดินของผู้เสียหาย และนำขยะไปทิ้งในที่ดินดังกล่าว เห็นว่า ระยะเวลาเกิดเหตุและสถานที่เกิดเหตุในความผิดข้อหาดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดตามฟ้องคดีนี้ตรงกัน อีกทั้งการกระทำของในทั้งสองคดีเป็นครั้งเดียวกัน แม้ฐานความผิดจะต่างกัน ก็เป็นความผิดกรรมเดียวกัน เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในการกระทำความผิดข้อหาดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจนศาลพิพากษาลงโทษปรับและคดีถึงที่สุดไป

แล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้อีก แม้จะไม่อ้างบทลงโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขก็เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่า การกระทำความผิดของจำเลยแต่ละคดีมีเจตนาต่างกันเป็นคนละกรรม ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น" พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

องค์คณะ

ชวลิต ตูลยสิงห์ · พิชิต คำแฝง · ขวัญชัย ปันรอด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1792/2547>